

ὥστε ριφθεὶς διὰ τῶν ἀγκώνων καὶ τοῦ στήθους ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τῆς κλίμακος ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἐξημέρωνεν ἡδὴ.

Ὁ Βελτίσσοφ ἔστρεψε περίξ τὸ βλέμμα ζοφερῶς. Οἱ θρῆνοι καὶ τὰ δάκρυα προὔξενον ἀντίδρασιν εἰς τὴν τεταμένην ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ κατεπραύνη θλιβερός, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον καταθλιπτικῶς, ὅσον πρὸ τῶν δακρύων τούτων. Ἡσθάνετο βαρεῖαν κόπωσιν, κάματον καὶ νάρκην εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα. Ἡ ἄπνοια, ἣν διήλθεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τώρα μόνον ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Πλάτων ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀναμείνῃ τὸν Βαντρίκ, καὶ ὅτι, ἦτο δὲ καὶ μωρία, ἐπὶ τέλους, ἀνθρώπος, τοιαύτης ἡλικίας, νὰ διέρχεται τὴν νύκτα, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι νεανῖαι, ζηλοτυπῶν τὴν παλλακίδα τοῦ καὶ μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Συνησθάνετο ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ ὑπῆρχε πολὺ τὸ γελοῖον καὶ λυπηρόν. Ἐν τούτοις ἡ ζηλοτυπία ἐξηκολούθει καὶ τώρα ἀκόμη ἐν αὐτῷ τὸ ὀλέθριον ἔργον τῆς, μ' ὅλην τὴν συνείδησιν ταύτην τῆς κρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ζηλοτυπία μ' ὅλην τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, ὥφειλε νὰ κατασταλῇ, νὰ καλυφθῇ καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν ἀνίσχυρον ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τῆς Λιουδμήλας, δι' ἣς αὕτη κατεῖχεν εἰς χεῖράς τῆς τὴν τύχην καὶ τὴν τιμὴν τοῦ δούλου αὐτῆς. Ὁ Βελτίσσοφ ἀπρακτος ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς ὑπολευκού πρωίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ὑπὸ Ε. ΣΤΑΝΔΕΪ

Ἀπόσπασμα κατὰ μετάφρασιν Γ. Ἀδρακτᾶ.

SAVIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰωάννα συνεπλήρωσεν ἐπὶ τέλους τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος. Ὁ τε συμβολαιογράφος καὶ ὁ κηδεμὼν τῆς παρέδωκαν αὐτῇ τοὺς λογαριασμούς. Μετὰ χαρᾶς ὅλως παιδικῆς, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ θελκτικῆς κτήματός τῆς Θιλ-Σατέλ, οὗ τὸ ἦμισυ ἦσαν γαῖαι γεωργήσιμοι καὶ τὸ ἕτερον ἦμισυ μεταλλεῖα. Ἀνέπνευσεν ἀπλήστως τὸν ζωογόνον καὶ καθαρὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων τῆς Τουραίνης, ἅφ' ἣς ἔζησε ἐπὶ τόσα ἔτη μακράν. Ἐρρίφθη δὲ ἀκράτητος εἰς τὰς ἀφωτέρως φρενοτροπίας.

Τὸ ζωηρότερον τῶν ὀνείρων τῆς, ἡ θελκτικώτερα φιλοδοξία τῆς, ἦτο νὰ γίνῃ ἡρώδης μυθιστορηματος· οὐδὲν δὲ παρέλειψεν ἐξ ὧν ἠδύναντο νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐπιφθονον τοῦτο τέμα.

Ἰππευε καὶ ἐθήρευε. Πολλάκις συνήντησαν αὐτὴν μόνην καὶ φέρουσιν τὸ πυροβόλον ἐπ' ὧμου, ἐν τε τῇ πεδιάδι καὶ τῷ δάσει. Εἶχε μικρόσωμον ἵππον τῆς Βρετάνης, μέλανα ὡς νύκτα, ζωηρόν, ὡς τὴν κόνιν, ἣν ἐτίναζεν ἀπαύστως ἡ μακρὰ αὐτοῦ χαίτη ἐπὶ τῶν ἀστραπηβόλων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Μέλας Διάβολος—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἵππος—ἄγριος πρὸς πάντας, ἦτο πρῶτος ὡς ἀρνίον ἐνώπιον τῆς Ἰωάννης. Ὑπῆκουεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἠκολούθει αὐτὴν πανταχοῦ, ὡς κύων.

Ἡ νεανίς, κατὰ τε τὰς θήρας καὶ τὰς ἐπίπλους αὐτῆς ἐκδρομάς, ἀνεζήτει τὸν ἔτι ἀγνωστον ἥρωα τοῦ ἐρωτικῆς αὐτῆς μυθιστορηματος, ἀνεζήτει αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρισκεν. Ἡρώτα περὶ αὐτοῦ πᾶσας τὰς ἡχούς, ἀλλ' αὐταὶ εἰσίων.

Καὶ ὁμως ἡ Ἰωάννα ἦτο νέα, ὠραία καὶ πλουσία. Εἰκοσιν ἔρασταί ἔδει νὰ συνωστίζωνται περὶ αὐτήν. . . Διατί λοιπὸν ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆς;

Διατί; . . Ὡς τὸ εἰπωμεν.

Οἱ εὐγενεῖς τῶν περιχώρων δὲν ἠγνόουν ὅτι ἡ νεαρὰ δέσποινα τοῦ Θιλ-Σατέλ ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαφανισθέντος δασοφύλακος Καλλιουέ. Τοῦτο ὁμως δὲν ἦτο μόνον. Ἡ μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος ἐκείνη περιουσία, ἡ ἐπελθοῦσα αὐτῇ, ἠγνοεῖτο πόθεν, ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς μᾶλλον ἔτι τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς τῆς.

Οἱ υἱοὶ τῶν πλουσίων ἀστῶν θὰ προσελκύοντο βεβαίως ἐκ τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ πλούτου τῆς Ἰωάννης Καλλιουέ, ἀλλὰ τὰ ἐλεύθερα ἦθη καὶ τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα τῆς νεανίδος ἐνεποιοῦν αὐτοῖς τρόπον.

Καὶ οὕτως, ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει βιοῦσα ἐν τῇ αὐτῇ ἀπομονώσει.

Ἡ ρομαντικὴ κόρη ἤρξατο ἀνιωμένη μεγάλως καὶ ἀποτεθαρρημένη ἐσκέπτετο μὴ ὁ ἔρως ὑπῆρχε μόνον ἐν τοῖς βιβλίοις.

Φεῦ! προσήγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ ἔρως, ὡς ὁ θεὸς τῶν ἀρχαίων, ὅτε ἀσεβῆς τις ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξίν του, παρεσκευάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τοιαύτας τῆς νεανίδος σκέψεις διὰ φοβεροῦ κτυπήματος.

Προσῆγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐρωτευθῇ. . .

Ἡ δεσποινὶς Καλλιουέ δὲν ἐσκέπτετο τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου Βεζαί. Ὁ κόμης ἐφρόνει, καὶ εὐλόγως, ὅτι εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν Ἰωάνναν χρέος του, ἀποδοὺς αὐτῇ τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἀλλὰ καὶ ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ νὰ ἰδῇ τὴν θυγατέρα τῆς Μαργαρίτας γινόμενην φίλην τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῆς Ἰωάννης πρὸς τὴν κόμησσαν θὰ ἀφύπνιζεν ἐν αὐτῷ ἀλγεινοτάτας ἀναμνήσεις.

.....

Ὁ Νικόλας, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀθίγγανος, ὃν ἀφίσταμεν παῖδα, εἶχεν αὐξήσῃ μικρὸν κατὰ μικρόν, ἀλλ' εἶχε γηράσῃ.

Ἡ ἀμέριμνος ὑπαρξὶς τοῦ ἐπαίτου καὶ τοῦ λαζαρόνου ἤρχισε νὰ τὸν ἀνδιάζῃ, ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς συνήθους αὐτῷ νωθρότητος.

Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σχηματίζῃ περιουσίαν. Ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις κατ' ἔτος μετέβαινεν εἰς Βεζαί, ἢ εἰς Θιλ-Σατέλ, ὅπου διέμενεν ἡμέρας τινάς, μεταφέρων δέμα ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῶν νώτων.

Ἐν τῷ δέματι ἐκείνῳ περιείχοντο πάνθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ὀρέξεις τῶν χωρικῶν: Διὰ τὰς γυναῖκας, τρίχαπτα μάλλινά καὶ βαμβακερά· περιστήθια ζωηροτάτων χρωμάτων, κεκρύφαλοι ἐκ μεταξῆς, μικροὶ ἡργυρωμένοι σταυροὶ μετὰ καρδιῶν καὶ ταινιῶν ἐκ μέλανος βελλούδου, ἀργυροὶ, χαλκίνοι καὶ μολύβδινοι δακτύλιοι, ὠραιότατοι καθρέπται καὶ κτένια ἐκ κέρατος. Διὰ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀπομάχους, ταμβακοθήκαι ἐκ βερνικωμένου πανίου, μετὰ εἰκόνων παριστανουσῶν τὰς μάχας τοῦ Ναπολέοντος, βιβλία, λιθογραφημένα εἰκόνας τῶν ἀνδρείων Πολωνῶν λογχοφόρων μετὰ τῶν ἐπομένων στίχων:

Τοὺς εἶπε ὁ Ναπολέοντας

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ:

—Γυρίστε 'ς τὴν πατρίδα σας . . .

—Καὶ εἶπανε: «Ἄς νὰ μὴ!

—Σὰς λυῶ ἀπὸ τοὺς ὄρκους σας, Φίλοι μου, ναί, σὰς λυῶ. (Δίς).

Εἰς τὸ νησί τοῦ ἐπίστευε

Πῶς μοναχὰ Φραντζέζοι

Μαζί του ἐκαταφύγαν. . .

Μάταν καὶ Πολωνέζοι . . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πολωνέζοι! . . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πολωνέζοι! . . .

Διὰ τοὺς νέους μαντήλια, χρωματισμένα διὰ τερατώδους ἀρμονίας χρωμάτων, ὠραῖαι καρφίδες διὰ τοὺς λαίμοδετας, ἐξ ἡργυρωμένου τευκεῖ, ὠραῖα μαχαίριδια καὶ τὰ ἄσματα τοῦ Βερανζέρου. Διὰ τὰ παῖδια, συρίκτραι, ἀθύρματα, πλαγγόνες καὶ λοιπά.

Διὰ πάντας δὲ, ὁ «Ἀληθὴς Καζαμίας» καὶ ὁ «Μέγας Ἀγγελιαφόρος τοῦ Στρασβούργου», ἡμερολόγιον ἱστορικόν, ἠθικόν καὶ διασκεδαστικόν, περιέχον, πλὴν τῶν μετεωρολογικῶν εἰδήσεων, λίαν ἄλλως τε περιέργων, καὶ πίνακα τῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων, διὰ πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ πάντας τοὺς δήμους τῆς Γαλλίας.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον ἀνυπομόνως οἱ κάτοικοι τοῦ Βεζαί περιέμενον τὸν Νικόλαν καὶ τὰ ἐμπορεύματά του, καὶ μετὰ πόσου ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὑπεδέχοντο.

Ἐνταῦθα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Βεζαί, οἵτινες εἶχον περισυλλέξῃ ποτὲ καὶ θρήψῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ἔργου τῆς ἐλεημοσύνης, ὁ Νικόλας ἡλάττου πάντοτε τὸ τιμαλόγιον τῶν

ἐμπορευμάτων του, ἄχρι τιμῶν πράγματι μυθωδῶν καὶ, καθ' ἃ λέγουσιν αἱ ρεαλισμαί τῶν μεγάλων ἐμπόρων, προσιτῶν εἰς πάντα τὰ βαλάντια.

Ἄλλ' ὡς εἴπομεν, ἐν ταῖς ἐκδρομαῖς αὐτοῦ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λεῖγηνος, ὁ Νικόλας δὲν ἔμενε μόνον ἐν Βεζαί.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας, ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ κατῴκησεν εἰς Θιλ-Σατέλ, ὁ ἡμέτερος πλανόδιος ἔμπορος διήρχετο τακτικῶς ἐκεῖθεν, ὠθούμενος εἰς τοῦτο καὶ ἐξ ὅλως ἰδιαίτερου τινὸς λόγου, περὶ οὗ θὰ εἴπωμεν βραδύτερον τὰ εἰκότα.

Ἐν Θιλ-Σατέλ, ὁ Νικόλας ἔκαμνε καλὰς ἐργασίας. Ἡ Ἰωάννα ἠνόει τὸν πλανόδιον ἐκεῖνον ἔμπορον, εἰς δὲ τὸ μικρὸν ἀνάστημα, αἱ λιπόσαρκοι κνημαὶ καὶ οἱ κάτισχνοι βραχίονες, παρείχον ὅψιν γέροντος.

Τὴν νεανίδα διεσκέδαζον μεγάλως αἱ ἀστειότητες τοῦ Νικόλα, ὅστις ἦτο κατὰ τοῦτο ἄξιος κληρονόμος τῶν γονέων του ἀθιγγάνων, καθήδυνον δὲ τὰ ἀνέκδοτα, ἅτινα ἐκεῖνος συνέλεγε κατὰ τὰς ἐκδρομὰς του, καὶ τὰ χρονικὰ τῶν περιχώρων.

Ὁ Νικόλας εὗρισκεν ἐν ταῖς μαγειρείαις τοῦ μικροῦ πύργου φιλοξενίαν, ἣν εὐλόγως ἠδύνατο νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς μεγαλοπρεπῆ. Παρείχετο αὐτῷ καλὴ τροφή, ἀφθονος οἶνος καὶ ἐξόδευσις ἀσφαλῆς καὶ εὐκολος διὰ τὰ ἐμπορεύματά του, διότι ἡ Ἰωάννα συνειθίζε ν' ἀγοράζῃ συλλήβδην πάνθ' ὅσα ἔφερεν ὁ πλανόδιος ἔμπορος καὶ νὰ διανέμῃ αὐτὰ εἰς τοὺς ὑπηρετάς αὐτῆς, τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐπιστάτας καὶ τὰ τέκνα των. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου συμμετείχον τῶν δώρων τῆς νεαρᾶς πυργοδεσποίνης.

Ὁ Νικόλας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ ὥραία ἐκείνη δεσποινίς, ἡ τόσον κομψὴ καὶ πλουσίς, ἡ ἔχουσα πύργον καὶ ὑπηρετάς, ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ δασοφύλακος Καλλιουέ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τὰ τρία σκούδα, ἅτινα ὑπῆρξαν ἡ πρώτη αὐτοῦ περιουσία... καὶ τῆς πτωχῆς ἐκείνης Σωσάννης, εἰς τῆς ὁποίας τὸν θάνατον εἶχε παρעυρεθῇ πρὸ εἰκοσαετίας.

Ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο εἰς τὸν Νικόλαν ὡς αὐτόχρομα παραμύθιον. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅσα ἔβλεπε, καὶ ὅμως δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτά.

Ὅπως διασκεδάζῃ τὴν ἀνίαν του, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ ὁδοιπορίας, ὁ Νικόλας εἶχεν υἱοθετήσῃ — οὕτως εἶπεν — μέγαν καὶ οὐλότριχον κύνα. Εἶχεν εὖρῃ αὐτὸν μικρὸν, ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, ἐγκαταλειμμένον ἐν τινὶ τάφῳ καὶ ὀλόλυνοντα, καὶ ἐσκέφθη :

— Ἐτσι μ' εὐρήκανε κ' ἐμέ.

Καὶ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ὁμοιότητος ἐκείνης τῆς τύχης των, ἔλαθε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κυνάριον, ἔδωκεν αὐτῷ γάλα καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐπινωτίδος του.

Τὸ ζῷον ἠῤῥησεν· εἶτα αἱ μακραι αὐτοῦ καὶ ἀπαλαὶ τρίχες ἤρξαντο νὰ γίνωνται οὐλαί, ὠνόμασεν δ' αὐτὸν Σγουρόν.

Ὁ Σγουρός ἦτο ὠραῖον, νοῆμον καὶ πιστὸν ζῷον. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἡγάπα, ὅσον τὸν κύριόν του, καὶ θὰ ἐθυσιάζετο ὑπερκασιζόμενος αὐτόν, ὡς οἱ ἥρωικοὶ καὶ διάσημοι ἐκεῖνοι κύνες, ὧν ἐγράφησαν αἱ ἱστορίαι.

ΚΓ'

Ἀνθρώπος ἀπαισιόμορφος.

Ἦτο μία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1840, — ἥτις ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν θερμὴ. Ὁ ἥλιος ἔβκινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ἀκτῖνες ἐδίδον εἰς τὰ νέφη τὰ χρώματα τοῦ ὀπαλίου, τῆς πορφύρας καὶ τοῦ χρυσοῦ.

Εἶδός τι φωτεινὸν ἀτμοῦ ἀνυψοῦτο ἀπὸ τῶν χλιαρῶν ὑδάτων τοῦ Λεῖγηνος. Ἀρώματα καὶ ἀρμονία περιέβαλλον σύμπασαν τὴν φύσιν. Οἱ κωδωνίσκοι τῶν ποιμνίων, ἐπιστρεφόντων ἐκ τῆς βοσκῆς, ἠκούοντο ἠχοῦντες εὐφροσύνης. Τὰ ἔντομα ἐβόμβουν ὑπὸ τὰ χόρτα, πρὶν ἢ κοιμηθῶσι. Τὰ πτηνὰ ἐμινύριζον ἐν μέσῳ τῶν κλάδων, αἰσθανόμενα προσεγγίζουσιν τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Οἱ κάλυκες τῶν ἀνθέων ἀπέπνεον ἠδύτατα ἀρώματα. Ἦτο ἐν ὀλίγοις λαμπρὰ ἐσπέρα ὠραιότατης ἡμέρας.

Πλανόδιος ρωποπῶλης, μικρόσωμος καὶ κράσεως ἀσθενοῦς, ὅμοιος πρὸς δεκαπενταετὲς τὸ πολὺ παιδίον, οὗτινος ὅμως τὰ νῶτα ἀντεῖχον εἰς τὸ βᾶρος μεγίστης κόπας, ἐβάδιζε ταχέως παραλλήλως τοῦ Λεῖγηνος, ἐπὶ ὁδοῦ στενοτάτης καὶ διηκούσης μεταξὺ δύο καθέτων ὄχθων, οἵτινες ἀπέκρυπτον τὸν ὀρίζοντα... καὶ ὅμως ἡ ὁδὸς αὕτη ἦτο ὠραία... ἀκολουθοῦσα γραφικωτάτους ἐλιγμοὺς μεταξὺ δύο λοφίσκων καλυπτομένων ὑπὸ μεγάλων καὶ ὠραίων δένδρων, ὧν τὸ πυκνὸν φύλλωμα εἶχε θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ μεγάλου τῆς ἡμέρας καύσωνος, καὶ διὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ὁμίχλη, ἥς ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω, καὶ ἥτις ἐδείκνυε τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ.

Κατὰ διαλείμματα, ἠκούοντο ἀντηχοῦσαι αἱ χαρμύσνοι κραυγαί, αἱ φωναὶ καὶ τὰ ἄσματα τῶν διαπλεόντων τὸν Λεῖγηνον λεμβούχων.

Ὁ ρωποπῶλης ἐβάδιζε ταχέως καὶ ἱσοχρόνως. Ἐφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ ὀζῶδη ράβδον, μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς, καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἱμάς ἦν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ δεδεμένος. Διεσκέδαζε δὲ ἀνακινῶν διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς ράβδου του τοὺς παρὰ τὴν ὁδὸν θάμνους. Καὶ ὅτε μὲν παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ὅτε δὲ προηγούμενος, καὶ ἄλλοτε ἀκολουθῶν, ἔτρεχεν, ἐβάδιζεν, ἢ ἐχοροπήδα, ὠραῖος, μέγας καὶ λευκὸς κύων, οὐλόθριξ, μετὰ μελαίνης κηλίδος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὠτίου. Ὁ κύων οὗτος ἦτο φαιδρότατος. Ἐχαίρε δ' ἀναμφιβόλως, διότι ἦτο πλησίον μέρους γνωστοῦ καὶ πεφιλημένου. Ἐπῆδα ἐπὶ τῶν βῶλων καὶ ὑλάκτει ἀνευ φαينوμένης τινὸς αἰτίας, παρέχων οὕτως ἀναμφισβήτητα δαίγματα

τῆς χαρᾶς του. Εἶτα ἐπανῆρχετο παρὰ τὸν κύριόν του καὶ προσήλου ἐπ' αὐτοῦ τὸ πλήρες ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης βλέμμα του, περιμένων θωπείαν τινά.

Ἀμφότεροι, ὁ τε κύριος καὶ ὁ κύων, εἶναι ἡμῖν γνωστοί.

Ἦσαν ὁ Νικόλας καὶ ὁ Σγουρός.

Ἐνθ' ὁ Σγουρός ἐξετέλει τὰ τρελλὰ αὐτοῦ πηδήματα, ὁ Νικόλας ἦδεν ἄσμά τι κατὰ ρυθμὸν ὅλως μονότονον. Ἡ φωνὴ του ἦτο λιγυρά. Τὸ ἄσμά του, ἀκούμενον μακρόθεν καὶ ἀναμινγνόμενον μετὰ τῆς μεγάλης τῆς φύσεως συμφωνίας, δὲν ἦτο δίσσηχον.

Ἰδοὺ ἡ πρώτη αὐτοῦ στροφή, ἥς ἔκαστον λαρί-λαρὸ συνώδευε διὰ σφοδροῦ κτυπήματος τῆς ράβδου του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους :

Εἶναι μία βοσκοπούλα
Εἰς τοῦτο τὸ χωριό,
Ὅπου τρέχει, εὐμορφούλα,
Μὲ τὸν εὐμορφὸν καιρὸ...
Λαρί... Λαρό!...

Προσοχή! δὲν εἶναι οἱ κάμποι
Γιὰ σέ, πλάσμα τρυφερό...
Ἐτὰ οὐράνια, κύττα, λάμπει
Τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ...
Λαρί... Λαρό!...
Τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ...
Λαρί... Λαρό!...

Ὁ Νικόλας διεκόπη. Ἐκίνησε δὲ τοὺς ὤμους, ὡς πράττουσι συνήθως οἱ πλανόδιοι ἔμποροι, ὅταν θέλωσι νὰ ἱσορροπήσωσι τὴν κόφιν των. Εἶτα ἐθώπενε τὸν Σγουρόν καὶ ἐπανελάβε τὸ ἄσμά του.

Εἶναι μία μυλωνοπούλα,
Ἐκεῖ κάτω, χαμηλά...
Σάν μικρὴ τριανταφυλλούλα...
Μὲ κοφίνι τὰ μυαλά...
Λαλί... Λαλί!...

Εἰς τὰ στήθα της λιθάρι
Λέν πῶς ἔχει γιὰ καρδιά...
Ἀμὴ δέ;... τὸ παληκάρι
Κάτι πῆρε μυρουδιά!...
Χᾶ! χᾶ! χᾶ! χᾶ!...
Κάτι πῆρε μυρουδιά!...
Λαλί... Λαλί!...

Καὶ παρεμέρισε διὰ τοῦ ποδὸς δύο ἢ τρεῖς στρογγύλους λίθους, οἵτινες ἔκειντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Εἶτα περιέστρεψε τὴν ράβδον του, ὡς θὰ ἔπραττε ξιφομάχος, καὶ ἐπανελάβε :

Εἶναι μιὰ μυλωνοπούλα...
Ἐκεῖ κάτω, χαμηλά...
Ἐκεῖ δὲ, ἔστην πορτοπούλα...
Ποῦναι μέσα ἰς τὰ κλαδιά...
Λαλί... Λαλί!...

Καὶ ὁ ἔρωτας κρυμμένος
Ἀπ' ὀπίσω καρτερεῖ
Νὰ περάσῃ... ὁ σκασμένος!
Μιὰ καρδούλα τρυφερή...
Λαρό... Λαρί!...
Μιὰ καρδούλα τρυφερή...
Λαρό... Λαρί!...

Ὁ Νικόλας ἠτοιμάζετο ἀναμφιβόλως ν' ἀρχίσῃ καὶ τὴν τετάρτην στροφήν (διότι τὸ ἄσμα τοῦτο συνέκειτο ἐκ τεσσαράκοντα

στροφῶν τοῦλάχιστον), ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ ἀπροσδοκῆτου τινὸς συμβάντος.

Ἡ ὁδὸς καμπτομένη ἐστρέφετο ἀπὸ τῶμος δεξιᾶς. Ὁ Σγουρός, ὅστις ἔτρεχεν ἐμπρός, ἔστη αἰφνης ἐκπέμψας ὑπὸ κωφον γρυλλισμόν, ὅλως διάφορον τῶν φαιδρῶν αὐτοῦ ὑλακῶν, καὶ ἐπανήλθεν ὑλακτῶν πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ Νικόλας, μεθ' ὅλον τὸ μικρόσωμον αὐτοῦ, δὲν ἦτο δειλός.

— Ἐ, Σγουρέ; . . εἶπε γελῶν εἰς τὸν κύνα του. . . Ἐ . . . χονδρέ μου γκρινιάρη . . . τί τρέχει; . . . Καὶ διατί, νὰ χαρῆς, ἔτσι κακός;

Ὁ κύων εἰς ἀπάντησιν, ἐξέπεμψεν ὀρυγῆν.

— ὦ! ὦ! . . . τί πείσματα πάλιν εἶναι αὐτά; . . . ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ρωποπώλης . . . Αὐτὸ εἶναι νόστιμον . . . εἰς τὴν πίστιν μου! . . . Ἐλα, Σγουρέ! . . . ἐμπρὸς ἀμέσως.

Εὐπειθὴς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ὁ κύων ὤρμησεν ἐμπρός, μεθ' ὅλου τοῦ τρόμου του.

Ἀλλὰ μόλις διήλθε τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, αἱ ὑλακαὶ αὐτοῦ ἐγένοντο ἄγριαι καὶ μανιώδεις. Ταῦτοχρόνως παρέκαμψεν αὐτὴν καὶ ὁ Νικόλας, ὅστις εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων διέκρινεν ἄνδρα, ὑψηλοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναστήματος, καθήμενον ἢ μάλλον κατακεκλιμένον χαμαί.

Δύο πυκνόφυλλα δένδρα, ἄνωθι τοῦ μέρους, ἔνθα ἐκάθητο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐκώλυον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅπερ ἄλλως τε ἔβαιναν ἐλαττούμενον ταχέως, καὶ δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὸν Νικόλαν νὰ διακρίνῃ καλῶς ὁποῖός τις ἦτο ὁ ἐκεῖ καθήμενος. Εἶδε μόνον ὅτι ἐκίνει ἀπειλητικῶς τὴν ράβδον του, ὅπως ἐκφοβίσῃ ἀναμφιβόλως τὸν κύνα. Ἀλλ' αἱ κινήσεις ἐκεῖναι τῆς ράβδου συνέτεινον ἀπεναντίας ἵνα ἐπαυξάνωσιν οὐκ ὀλίγον τὴν μανίαν τοῦ Σγουροῦ.

— Ἐ! πραγματευτή! ἐκραύγασεν ὁ ἄγνωστος βραγχῶδως . . . Φωνάξετε τὸν σκύλον σας, ἢ τοῦ σπάξω τὸ ραχοκόκαλο.

— Δὲν θὰ τοῦ σπάσῃς τίποτε, ἀγαπητέ μου . . . ἀπήντησεν ὁ Νικόλας . . . Πρὶν ἢ νὰ τοῦ γκίξῃς μονάχα τὴν ὀρά, θὰ σὲ καταπιῇ ζωντανόν; ἔ! μὴν τὸν φρερίζῃς καὶ δὲν σὲ πειράζει.

— Φώναξέ τον, διὰ τὸ καλλίτερο.

— Ἐδῶ, Σγουρέ! 'ς τὴ στιγμῇ, ἐδῶ . . . ἔλα, σκυλάκι μου . . . δὲν βλέπεις, ποῦ φοβίζεις τὸν κόσμον;

Ὁ Σγουρὸς ὑπήκουσε καὶ ἀπεσύρθη ὅπισθεν τοῦ κυρίου του, πάντοτε ὅμως ἀνήσυχος, γρύζων, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ δεικνύων τοὺς ὀδόντας.

— Εἰς τὴν πίστι μου . . . εἶπεν ὁ Νικόλας γελῶν . . . ἂν δὲν ἀγαπᾷς τοὺς σκύλους, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι καὶ αὐτοὶ σὲ πληρόνουν μὲ τὴν ἴδιαν μονέδα.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔστη ἐνώπιον τοῦ ἄγνωστου. Ἐν καὶ μόνον βλέμμα ἤρκεσεν εἰς τὸν Νικόλαν, ὅπως ἐνόησεν τὴν φυ-

σικὴν ἐκείνην ἀπέχθειαν τοῦ νοήμονος κυνός.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος δὲν ἠρίθμει ἴσως πλέον τῶν ἐξηκονταπέντε ἢ ἐξηκονταεξέτων, ἀλλ' ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡλικίαν του ὁ βλέπων τὸ μαρμαμένον, κατεστραμμένον, κατίσχον καὶ ἀποτρόπαιον πρόσωπόν του. Ὁ παλαιὸς καὶ ἄνευ πυθμένος πῖλός του δὲν ἀπέκρυπτε τὴν φοβερὰν τοῦ κρανίου του φαλακρότητα, οὐτινος αἱ ὀλίγαι ἐρυθραὶ καὶ λευκόφαιαι τρίχες ἦσαν ἄγριαι καὶ κατὰ τρόπον ἀηδῆς κεκομμένα. Τὸ πρόσωπόν του ἐνέπνεε βδελυγμίαν. Οἱ χαρακτῆρές του θὰ ἦσαν ποτὲ ἀξιοπαρατήρητοι, ἀλλὰ—καὶ τοῦτο ἄνευ ὑπερβολῆς—οἱ χαρακτῆρες ἐκεῖνοι δὲν ὑπῆρχον πλέον. Ἦσαν ἀκατονόμαστον χάος, ἀλλόκοτόν τι, καὶ φοβερόν, ἔνθα μετὰ μεγίστης δυσκολίας θὰ ἀνεύρισκέ τις τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν . . . Αἱ ὀφρὺς του δὲν ὑπῆρχον πλέον τὴν δὲ θέσιν των κατεῖχεν ἐρυθρὸν σάρκωμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θολοί, θηριώδεις, ἄνευ βλέμματος, καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλαδαρᾶς τινος ἐπιδερμίδος, ἥτις ὅμως δὲν ἀπέκρυπτε τὸ τε ἀλλήθωρον καὶ αἰματόχροον τῆς κόρης. Ἐνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου του ἐκρέμαντο πλαδαρὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα σαρκώματα, οἷον νεκρά. Οἱ ῥῶθινές του ἦσαν καταφαγωμένοι ὑπὸ ἀκατονόμαστων ἀσθeneιδῶν, ὧν τὰ ἴχνη ἐφαίνοντο ἔτι ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Τὸ στόμα του . . . ἀλλὰ καλλίτερον νὰ μὴ περιγράψωμεν αὐτό . . . ἕκαστος ἄς τὸ φαντασθῇ ὅσον δύναται βδελυρώτερον . . . καὶ πάλιν θὰ ὑστερήσῃ ἴσως πολὺ τοῦ ἀληθοῦς. — Ὁ μέλας σωλὴν μικρᾶς πίπας—ἐξ ἐκείνων, αἵτινες λέγονται συνήθως *καψιλαρύγγια*—διήρχετο μεταξὺ τῶν δύο ὀδόντων, οἵτινες ἀπελείποντο ἔτι ἐν τῷ στόματι ἐκεῖνῳ. Λευκόφαιος καὶ πυρρόχρους γενειάς, ἥτις ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον δὲν εἶχε σχετισθῇ πρὸς ξυράφιον, ἐκάλυπτε τὸ κάτω τοῦ προσώπου μέρος. Τεμάχιον ὑφάσματος, πάλαι ποτὲ μέλανος, ἐστριμμένον ἐξετέλει καθήκοντα λαιμοδέτου, περὶ μακρὸν καὶ πλινθόχρονον λαιμόν, πλήρη ρυτίδων. Ἡ περιβολὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν πλήρει πρὸς τὴν μορφήν του ἁρμονία· ἔφερε βλοῦζαν κυανόχρονον καὶ κατεσχησμένην, ἥτις ἔπιπτεν ἐπὶ παλαιὰς περισκελίδος, χρώματος ἐρυθροῦ, ἣν κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε προμηθευθῇ παρά τινος λειποτάκτου ἢ ἀπαλλαγέντος τῆς ὑπηρεσίας στρατιώτου. Μεγάλα τεμάχια φαῖα καὶ τετράγωνα κατεῖχον ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ὑφάσματος.

Ὁ ἄγνωστος περιεφρόνει ἀπολύτως τὴν πολυτέλειαν τῶν περινημιδίων. Ἡ περισκελὶς αὐτοῦ, ἀνυψωθείσα τυχέως ἄχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, ἄφησε νὰ φαίνεται μικρόν τι ἄνωθι τοῦ ἀστραγάλου πελιδνός κύκλος. — Τὰ ὑποδήματά του εἶχον παχέα καὶ πλήρη χονδρῶν ἡλων τὰ πέλματα. — Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ βαρεῖαν ράβδον, ἐκείνην ἀκριβῶς, δι' ἣς εἶχεν ἀπειλήσῃ τὸν Σγουρόν.

— Ἀ, διάβολε! . . . ἐσκέφθη ὁ Νικόλας . . . Ἰδοὺ χριστιανός, ὅπου ἡ μορφή

του δὲν προξενεῖ εὐχαρίστησιν. Ἄν εἶχε δέκα χρόνια μόνον ὀλιγώτερον, δὲν θὰ τοῦ ἐμπιστευόμην τὴν κόφᾱ μου.

Εἶτα, ἀποταθείς πρὸς τὸν ἄγνωστον, εἶπεν :

— Ἐ! καλέ μου ἄνθρωπε! τί κάνεις ἐδῶ;

— Κάνω ὅ,τι θέλω . . . ἀπήντησεν ὁ ξένος, δι' ἄγριας καὶ βραγχῶδους φωνῆς. . . Δὲν πιστεύω πῶς εἶναι ἐμποδιζόμενο νὰ ἀναπαυθῇ κανένας ἐδῶ;

— Κανένα ἐμπόδιον! ἀπήντησεν ὁ Νικόλας . . . Τὸ μέρος, ὅπου κάθεται, δὲν εἶναι περισσότερο 'δικό μου ἀπ' ὅ,τι εἶναι δικό σου . . . Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι χωροφύλακας νὰ σοῦ ζητήσω τὸ πασσαπορτί σου . . . Θὰ ἐπέρνουν δὲ χωρὶς νὰ σταματήσω, ἂν δὲν τὰ χαλοῦσες μὲ τὸν Σγουρόν.

Ὁ κύων ἀκούσας τὸ ὄνομά του ἔβαλεν ὑπόκωφον ὀρυγῆν.

— Ἀ! σιώπησε . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ Νικόλας . . . Σιώπησε, κακὲ γκρινιάρη! . . . Εἰς τὴν πίστι μου, ὅμως ποτὲ δὲν τὸν εἶδα τόσο κακὸ . . .

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν ξένον, προσέθετο :

— Ἐγὼ καὶ ὁ Σγουρὸς τραβάμε τὸν δρόμο μας. Καλὴν νύκτα, καλέ μου ἄνθρωπε καὶ καλὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ ἀνυψώσας τὴν χεῖρα ἄχρι τοῦ πέλους του, εἰς σημεῖον χαιρετισμοῦ, ἤτοιμάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του.

— Μίαν στιγμὴν! . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγνωστος . . .

— Θέλεις τίποτε ἀπὸ ἐμέ;

— Ναί.

— Εἰς τί εἰμπορῶ νὰ σὲ δουλέψω;

— Ἄν δὲν περιφρονῇς τοὺς φτωχοὺς, δόσε μου 'λίγη φωτιά ν' ἀνάψω τὴν πίπα μου.

— Φωτιά; . . . Διάβολε! αὐτὴ κανεὶς δὲν τὴν ἀρνητέαι . . . εἶπεν ὁ Νικόλας, καὶ ἀνάψας ὕσκαν προτέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄγνωστον.

— Εὐχαριστῶ! . . . ἐψιθύρισε οὗτος, ροφήσας ἄφθονον ποσότητα καπνοῦ.

— Θέλεις τίποτε ἄλλο;

Ὁ ἄγνωστος εἶδεν ἀπὸ τῆς ζώνης τοῦ πλανοδίου κρεμάμενον φλασκίον, καὶ εἶπε:

— Τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα; . . . ρακή;

— Ναί.

— Μοῦ δίνεις δύο ρουφιαίς; . . . Ἐννοεῖται . . . πάντα μὲ πληρωμή.

— Θὰ σοῦ ἔδιναν καὶ τέσσαρες μὲ εὐχαρίστησι, καὶ χωρὶς πληρωμῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχω ποῦ νὰ σοῦ τὸ βάλω.

— Πίνω μὲ τὸ φλασκί.

Ὁ Νικόλας ἐποίησε κίνημα ἀηδίας.

— Ἀ! εἶπε . . . 'ς τὴν πάστρα εἶμαι 'σὰν τὴ γάτα. Ἀπὸ τὸ φλασκί μου, μονάχα τὸ στόμα μου πίνει . . . Ἀλλὰ στάσου . . . ἔχω μίαν ἰδέα.

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος ἔφερεν ὑπὸ τὴν βλοῦζαν τοῦ μικροῦ πᾶνινον σάκκον, πλήρη κοινῶν κογχῶν, ἃς ἐλάμβανε παρὰ τῶν οἰκούντων κατὰ τὰ παράλια τῆς Βανδέας καὶ τῆς Βρεττάνης, καὶ τὰς ὁποίας αὐτὸς διένειμεν εἰς τὰ παῖδιά τῆς Τουραίνης καὶ τοῦ Ἀνζιού. Ἠνέφξε δὲ τὸν σάκκον ἐκεῖ-

νον καὶ ἐξαγαγὼν μεγάλην τινὰ καὶ βαθεῖαν κόγχην, εἶπεν :

— Νά, ποῦ οἰκονομήθηκε τὸ πρᾶμμα.

Εἶτα, πληρώσας τὴν κόγχην ρακῆς, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τὴν ἐξεκένωσεν ἀπνευστί, μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς, μεθ' ὃ ἐψιθύρισεν :

— Ἄ ! πῶς κάνει καλὸ ! Τὰ πόδια μου δὲν εἶχανε πλέον τὴ δύναμι νὰ βαστάξουν τὸ φτωχὸ μου κορμί . . . Εἶσαι καλὸς διάβολος καὶ ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ τὸ σκύλο σου.

— Εὐχαριστῶ . . . εἶπεν ὁ Νικόλας γελῶν . . . σὲ εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νόημα καὶ διὰ τὰ λόγια . . . καὶ ὅμως ὁ Σγουρὸς εἶναι πολὺ καλὸν ζῷον ! . . . Τώρα, ἐπειδὴ ἔχω ἀκόμα πολὺν δρόμο νὰ κάμω καὶ θέλω νὰ φθάσω πρὶν νυκτώσῃ . . . καλὴν νύχτα ! . . . καλὲ μου ἄνθρωπε . . .

ΚΔ'

Ὁ Συνοδοιπόρος.

Ὁ Νικόλας προῦχώρησεν ἐν βῆμα.

Ὁ ἄγνωστος ἀνεχαίτισεν αὐτοῦς αὐτόν, ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν ἄνευ πυθμένος πῖλόν του, ἐστηρίχθη διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ καταβαλὼν μεγίστην προσπάθειαν κατῴρθωσεν ν' ἀνορθωθῇ.

Ὁρθοῖς ἐφαίνετο ὑψηλότερος ἔτι. Ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἦτο πρωτοφανής. Οἱ ὤμοί του ἐκλινον ἐλαφρῶς. Ἐφαίνετο δὲ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος, αἱ δὲ μακρὰ αὐτοῦ κνήμαι ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ὁ βλέπων αὐτὸν οὕτω κλονούμενον καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ράβδου του, ὅπως μὴ πέσῃ, θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ἐννενηκοντούτην, τουλάχιστον.

— Ἀπ' ὅ, τι φαίνεται, εἶπεν ὁ Νικόλας, ἀναπαύθηκες ἀρκετά ;

— Ναί, πηγαίνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ὥστε θὰ περπατήσωμε κάμποσο μαζί.

Ὁ Νικόλας ἐποίησε μορφασμὸν. Κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἠρέσκετο εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ φρικώδους γέροντος. Ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι, καὶ ἂν ἔτι ἦτο ληστής, δὲν ἦτο ἐπίφοβος. Πρῶτον, διότι ἦτο ἀσθενέστερος αὐτοῦ, καθ' ὃ ἐσχατόγηρος καὶ τρέμων καὶ δευτέρον, διότι ὁ Σγουρὸς θὰ τὸν διεμέλιζεν ἐν ἀκαρεῖ. Ὅθεν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ :

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κάμουμε πολὺν δρόμον μαζί.

— Διατί ;

— Διότι περπατῶ τρεῖς φορὰς γρηγορότερα ἀπὸ σέ.

— Τὸ πιστεύεις ;

— Διάβολε ! νομίζω . . .

— Διότι δὲν με γνωρίζεις . . . Τὰ πόδια μου δὲν ἀξίζουν λεπτὸ τσακισμένον, αὐτὸ δὲν μ' ὑπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ . . . Ἀλλὰ εἶναι μακρὰ . . . Εἶμαι ὅταν τὰ ἀποξηραμένα ἐκεῖνα ἄλογα . . . τὰ ὅποια, ὅταν πρωτογαίνουνη ἀπὸ τὸ σταῦλο περπατοῦνε βαρεῖα καὶ ἀργά . . . ἀλλὰ, ἀφοῦ ζεσταθοῦνε, ἀξίζουν ὅσον καὶ τὰ νέα. Σὲ

πέντε λεπτά, ὅταν θάνοιξω τὰ σκέλια μου, δύσκολα θὰ με φθάνης.

— Ὡ ! εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας.

— Θὰ τὸ ἰδῇς.

— Τότε, ἐμπρός !

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκείρα εἰκοστὴ ἐνάτη.

Ψυχρὸς καὶ σφοδρὸς ἄνεμος ἔπνεε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὰ δὲ σύννεφα ἐκυλίνοντο ταχέως ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, εἰς τρόπον ὥστε μόνον κατὰ μικρὰ διαλείμματα ἀντίκρυζον τὴν Σελήνην.

— Τὰ φεύγοντα νέφη, μοὶ διηγεῖτο διακεκομμένως, ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς γῆς· πρὸ ὀλίγου ἔβλεπον ἐπὶ τινος σκοτεινῆς φυλακῆς· πρὸ τῆς θύρας τοῦ φρουρίου περιέμεναν ἀμαξῶν τις κεκλεισμένη· φυλακισμένος τις ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ· αἱ ἀκτίνες μου ἔφθανον διὰ τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων μέχρι τοῦ κελίου του· πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ τὸν εἶδα νὰ σκαλίζῃ κατὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τί ἔγραψε. Ἦτο στίχος τις, ἦχος μουσικῆς, ἡ ἀποχαιρετισμός ; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἀκριβῶς.

Ἐξῆλθε· τὸ δὲ μελαγχολικὸν του βλέμμα ἀντίκρυσε τὸν λάμποντα δίσκον μου· ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ ἀνεχώρησεν· ἡ μάλιστα τοῦ ὁδηγοῦ ἀντήχησεν, οἱ δὲ ἵπποι ταχέως διηλυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Αἱ ἀκτίνες μου ὅμως ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ περιέργως ἐξήταζον τί εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου· τὸ σκότος ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ διακρίνω παρὰ ἡχους τινὰς μουσικῆς· ἦτο ἄρα γε τὸ κύκνειον ᾄσμα του, ἡ ἔκφρασις χαρᾶς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ;

Τίποτε πλέον δὲν διακρίνω· τὰ νέφη ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς ἐρήμου πεδιάδος.

• •

Ἐκείρα τελευταία.

— Καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον, μοὶ διηγεῖτο πάλιν ἡ Σελήνη, ὅτι τρέφω μεγάλην ἀγάπην διὰ τὰ μικρὰ παιδία· παντοῦ τὰ ἀκολουθῶ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν μικρὸν θάλαμόν των· καὶ ἀναμείσω τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης των θωπεύω τὰ ἀθῶα προσωπάκια των.

Σήμερον τὸ ἐσπέρας, ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν γειτονεῖάν σου, ἔβλεπον ἐπὶ τινος συμπλέγματος μικρῶν ἀδελφῶν.

Ἐκεῖ λοιπὸν παρετήρουν μικρόν τι κοράσιον, μόλις τετραετές, τὸ ὅποιον ὅμως ἤξευρε τὴν προσευχὴν του καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀδελφάκια του· διὰ τοῦτο ἡ μαμά του τὸ ἀγαποῦσε καὶ πάντοτε μένει πλη-

σίον του καὶ τὸ φιλεῖ, ἕως ὅτου νὰ κλεισθοῦν τὰ μικρὰ του ματάκια· καὶ ἀποκοιμηθῇ.

Ἀπόψε λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἐφώτιζε τὸ μικρὸν δωμάτιόν των. Μόλις τὸ μικρὸν κοράσιον ἐξεδύθη καὶ ἤρχισε τὴν προσευχὴν του· ἡ μήτηρ του τὸ ἐκαμάρωνεν, ἐν ᾧ ἐκεῖνο ὑπερήφκον ἐξηκολούθει μεγαλοφώνως νὰ προσεύχηται.

Ἀφνης ὅμως ἡ μητέρα του τὸ διακόπτει :

« Μὰ τί ἦτο αὐτὸ ποῦ εἶπες, Βιβί ; τῷ λέγει. « Ὅταν ἔλεγες : τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, ὁδὸς ἡμῖν σήμερον, κατὰ ἄλλο εἶπες ! τί εἶπες ; λέγει ! »

Ἡ μικρὰ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ σιγᾷ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀπαντήσῃ.

« Λοιπὸν, Βιβί, δὲν θὰ μοῦ πῇς τί ἄλλο εἶπες ; θὰ θυμώσω καὶ δὲν θὰ σὲ φιλήσω ! »

Καὶ τὸ μικρὸν, συνεσταλμένον, ἐψιθύριεν :

« Μὴ θυμώσης, μαμά· παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ βάνῃ εἰς τὸν ἄρτον καὶ πολὺ βούτυρο· γιὰτί σήμερον τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχε σχεδὸν διόλου ! »

ΤΕΛΟΣ

X.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὀφθηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Δ. Καλλιθεωκῆς ὀφθηταί κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος.

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥοδαὶ Ἀλκαϊκά.

Τιμῶνται δρ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).